

Arrest

nr. 53 684 van 22 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. FRANSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 19 maart 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 20 maart 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 8 september 2009 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.3. Op 6 april 2010 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in in België.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 27 juli 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 27 juli 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig van het dorp Itum-Kali. In de herfst van 2004 trad u traditioneel in het huwelijk met uw partner R.(...) A.(...) (O.V. 6.406.959), met wie u momenteel twee kinderen hebt. Een tijdje later kwam de politie u ondervragen naar de verblijfplaats van uw man. Uw man werd immers verdacht van samenwerking met rebellen. Verschillende broers van uw man kregen ernstige problemen. Uw man besloot daarop te vluchten. In maart 2005 vertrok uw man te voet door de bergen naar Ingoesjetië. Enige tijd later volgde u met de bus. U verbleef kort tijd bij uw nicht in Ordzonikidze. Eind maart 2005 reisde u samen met uw man met de trein naar Minsk. Vanuit Minsk nam u een taxi richting Litouwen, waar u vervolgens te voet de grens overstak. Op 27 maart 2005 vroeg u asiel aan in Litouwen.

In 2005 werd u in Litouwen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op basis van de toenmalige veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. In 2007 verhuisde u van een asielcentrum naar een privé-adres. Uw man werkte tijdens jullie verblijf in Litouwen gedurende drie jaar in de bouwsector. Voor het behoud van de subsidiaire beschermingsstatus moest u jaarlijks het initiatief nemen om een verlenging aan te vragen.

In mei 2008 keerde u terug naar Tsjetsjenië om uw moeder te bezoeken. U verbleef daar voor twee weken en bezocht toen ook uw schoonouders. Later hoorde u dat er kort na uw bezoek militairen bij uw schoonouders waren komen informeren. Eind 2008 of begin 2009 kreeg uw man bericht van zijn familie in Tsjetsjenië dat er iemand naar hem was komen informeren. Uw man vreesde voor zijn leven in Litouwen. Op basis van dit ene telefoongesprek besliste u om Litouwen te verlaten.

Op 18 maart 2009 vertrok u naar België. U reisde legaal met uw Litouws internationaal paspoort. Op 19 maart 2009 kwam u aan in België, waar u op 20 maart 2009 asiel aanvraag. De Litouwse overheid stemde op 18 mei 2009 in met het verzoek tot terugname van België. De subsidiaire beschermingsstatus waar u in Litouwen van genoot verliep op 10 juli 2009 omdat u uw aanvraag niet had hernieuwd. Uw eerste asielaanvraag in België werd op 8 september 2009 onder de Dublin-procedure verworpen. Op 6 april 2010 vroeg u voor een tweede maal asiel aan in België.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, R.(...) A.(...) (O.V. 6.406.959). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming omwille van het ongeloofwaardige karakter van het asielrelaas. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Voor de uitvoerige motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de beslissing van uw echtgenoot.

Het kopij van uw paspoort, uw geboorteakte, uw diploma's en de geboortebewijzen van uw kinderen ondersteunen uw identiteit, die in deze beslissing niet betwist wordt. Het medisch-psychologisch attest uit België vermeldt dat u psychologische problemen hebt, mogelijk tengevolge van traumatische ervaringen in uw land van herkomst. Hoewel er begrip kan opgebracht worden voor de moeilijke situatie waarin u verkeert, kan de loutere vaststelling dat u psychologische problemen hebt in geen geval een oorzakelijk verband leggen met de problemen die u in Tsjetsjenië beweert gehad te hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster om de kosten ten laste te leggen van de verwerende partij.

2.2. De Raad merkt op dat in de huidige stand van de wetgeving betreffende de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures bijgevolg kosteloos zijn. Derhalve kan de Raad niet ingaan op de vraag van verzoekster.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot A. R. Zij roept geen eigen motieven in.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nummer 53 683 van 22 december 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A. R. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“3.1. Verzoeker houdt in de aanhef van zijn “middel” een theoretisch betoog over de motiveringsplicht waarin hij verwijst naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en naar de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt daarin onder andere dat de beslissing dat verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiair beschermingsstatuut niet specifiek wordt gemotiveerd. Vervolgens spitst verzoeker zich toe op de motieven van de bestreden beslissing en stelt deze systematisch te weerleggen.

Met betrekking tot het niet-weergeven van zijn vervolgingsrelaas bij zijn asielaanvraag in Litouwen stelt verzoeker dat er niet naar werd gevraagd en dat hij in een kamp werd opgevangen met vele andere Tsjetsjenen. Volgens verzoeker was het algemeen geweten dat het onveilig was om veel te vertellen over de eigen problemen in Tsjetsjenië aangezien er regelmatig informatie naar buiten lekte. Verzoeker wijst erop dat de Litouwse autoriteiten niet steeds confidentieel met dergelijke informatie omspringen, wat volgens verzoeker blijkt uit stukken die hij ook aan zijn verzoekschrift toevoegt, met name een artikel uit de Kosmolskaja Pravda en een brief van dhr. S. C. Verzoeker stelt verder dat het algemeen bekend is dat dit tot de dood van enkele personen heeft geleid die in een opvangkamp in Litouwen hadden verbleven en die uit eigen wil of gedwongen naar Tsjetsjenië waren teruggekeerd. Het vervolgingsverhaal is complex en wordt bevestigd door zijn tweede vrouw en, zoals opgenomen in een stuk dat verzoeker aan zijn verzoeker toevoegt, eveneens door de heer A. I., het hoofd van het comité voor externe betrekkingen van het parlement van de Tsjetsjeense Republiek. Verzoeker heeft dus zijn relaas niet verteld uit veiligheidsoverwegingen.

Over verzoekers reden om uit Litouwen te vertrekken, stelt verzoeker dat het, mocht hij zich niet bedreigd voelen, een betere keuze zou zijn geweest om in Litouwen te blijven omdat hij na enkele maanden in aanmerking zou komen voor een permanente verblijfstitel en in Litouwen werk, een inkomen en een vaste verblijfplaats had. Bovendien was verzoekers vrouw zwanger en was er volgens de dokters in Litouwen kans op een herhaling van zwangerschapscomplicaties, waardoor het voor verzoeker zeer moeilijk was om Litouwen te verlaten. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag een officieel document heeft afgeleverd die de lijst van de KGB bevat van mensen die worden gezocht, waaronder verzoeker. Een aantal mensen op deze lijst zijn reeds overleden en verzoeker gelooft niet dat zij een natuurlijke dood zijn gestorven. Aangaande het telefoongesprek merkt verzoeker op dat hieromtrent geen vragen werden gesteld bij zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker betreurt dat het niet vermelden ervan nu aanleiding geeft om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken, maar wijst erop dat het eerste interview in het kader van zijn eerste asielaanvraag kort en bondig diende te zijn en hij bij het tweede gehoor, dat nooit heeft plaatsgevonden, uitgebreid zijn verhaal zou kunnen vertellen. Verzoeker benadrukt dat het telefoongesprek met zijn familie wel degelijk de aanleiding is geweest om Litouwen te verlaten.

Aangaande zijn verzuim om een beroep te doen op de bescherming van de Litouwse autoriteiten verwijst verzoeker naar zijn vaststelling dat de Litouwse inlichtingendiensten nauw samenwerken met de Russische en dat informatie niet vertrouwelijk wordt behandeld. Volgens verzoeker is de opmerking van de commissaris-generaal over het lidmaatschap van de NATO en de Europese Unie irrelevant. Verzoeker wijst erop dat hij gewezen heeft op de band tussen de inlichtingendiensten van beide landen, niet beide landen op zich. Nog volgens verzoeker betekent de toetreding van een land tot een verbond van staten niet dat het beleid van de inlichtingendiensten veranderen. In Europees verband viel de staatsveiligheid immers onder de tweede en de derde peiler. Men kan dan ook het economisch beleid van een Europese lidstaat moeilijk vergelijken met zijn veiligheidsbeleid. Verzoeker herhaalt dat de inlichtingendiensten van Rusland en Litouwen na de onafhankelijkheid van Litouwen altijd nauw hebben

samengewerkt. Zijn vrees dat de informatie zou worden doorgegeven was terecht omdat er geen enkele reden was om aan te nemen dat de situatie was veranderd.

Wat de terugkeer van verzoekers echtgenote naar Tsjetsjenië betreft, werpt verzoeker op dat hij nooit heeft gesteld dat zij haar paspoort langs officiële weg heeft verkregen. Hij wijst erop dat zijn echtgenote 500 Euro heeft betaald voor dit paspoort en dat hij niet juist weet hoe dit in zijn werk is gegaan. Hij benadrukt dat er in Rusland veel corruptie bestaat en dat met genoeg geld de deuren opengaan. De echtgenote heeft in totaal twee weken bij haar familie doorgebracht en onmiddellijk daarna werd haar familie opgezocht door de Russische autoriteiten. Indien zij langer was gebleven, hadden zij haar ongetwijfeld opgepakt en meegenomen voor verhoor. Het is volgens verzoeker geenszins zo dat zij zomaar vrij naar Rusland kan reizen omdat zij via officiële weg haar paspoort diende aan te schaffen, slechts zeer kort in Tsjetsjenië is geweest en het al snel duidelijk werd dat de Russische autoriteiten nog altijd naar verzoeker op zoek waren.

Ondergeschikt vraagt verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen waarbij hij verwijst naar de definitie ervan in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en in artikel 2, e) en 15, c) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn). Verzoeker verwijst tevens naar artikel 5, §2 van dezelfde richtlijn en stelt dat uit zijn relaas blijkt dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade.

3.2. Voor zover de verzoekende partij aanstuurt op een heronderzoek in België van haar asielaanvraag ten aanzien van haar land van herkomst, merkt de Raad op dat uit de aard van de in haren hoofde in Litouwen erkende subsidiaire beschermingsstatus voortvloeit dat haar asielaanvraag aldaar werd onderzocht in het licht van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in de Kwalificatierichtlijn. Aan verzoeker en zijn echtgenote werd in Litouwen de subsidiaire bescherming toegekend, waardoor in beginsel vaststaat dat zij geen nood aan bescherming meer kunnen doen gelden ten aanzien van hun land van herkomst. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekers verblijfskaart sedert 10 juli 2009 niet langer geldig is en hij geen initiatief heeft genomen om deze te verlengen. De Raad besluit dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor het tenietgaan van de bescherming die hem in Litouwen werd geboden, wat afbreuk doet aan de ernst van verzoekers vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.4. De bestreden beslissing is gestoeld op de vaststelling dat de situatie in Tsjetsjenië zodanig is geëvolueerd dat de loutere Tsjetsjeense origine op zich niet volstaan voor de erkenning als vluchteling en dat een individuele beoordeling vereist is. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hecht geen geloof aan de problemen die verzoeker in Tsjetsjenië zou hebben gekend en evenmin aan zijn bewering dat zijn leven in Litouwen in gevaar zou zijn. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker zijn vervolgingsrelaas niet heeft verteld ter gelegenheid van zijn asielaanvraag in Litouwen en slechts in België zijn relaas van persoonlijke vervolging zou hebben verteld. De reden die verzoeker hiervoor opgeeft, namelijk dat de Litouwse overheid deze informatie aan de Russische autoriteiten zou overmaken, wordt door verzoeker niet onderbouwd en is totaal onaannemelijk. Litouwen is volwaardig lid van de Europese Unie en is gebonden door de Europese basisregels inzake de behandeling van asielaanvragen. Vervolgens blijkt dat verzoeker zijn verklaringen over zijn vrees in Litouwen heeft aangepast ten opzichte van zijn eerste asielaanvraag. Slechts bij zijn tweede asielaanvraag vermeldde hij een telefoongesprek dat de directe aanleiding zou zijn voor zijn vertrek uit Litouwen. Ten derde dient te worden vastgesteld dat verzoeker heeft nagelaten een beroep te doen op de bescherming van de Litouwse autoriteiten voor zijn

problemen. De redenen die verzoeker hiervoor opgeeft, met name de pro-Russische tendenzen in Litouwen en de samenwerking met de Russische veiligheidsdiensten zijn weinig geloofwaardig. Ook het feit dat verzoeker zijn beschermd statuut in Litouwen vrijwillig en lichtzinnig opgeeft, ondermijnt zijn geloofwaardigheid. Tenslotte wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoekers echtgenote in 2008 terugreisde naar Tsjetsjenië met een reispaspoort dat door de Russische Federale Migratiedienst werd uitgereikt. De vaststelling dat zij zonder problemen een reispaspoort kon verkrijgen maakt het weinig waarschijnlijk dat zij in de Russische Federatie werkelijk wordt bedreigd. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing verwezen naar de informatie waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waaruit blijkt dat er actueel in Tsjetsjenië weliswaar problemen zijn, maar dat er voor burgers geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

3.5. Wanneer een asielzoeker zich tot de autoriteiten van een bepaald land wendt met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming, bevestigt hij zijn vertrouwen in de autoriteiten die hij om bescherming verzoekt. Bovendien rust op de asielzoeker een medewerkingsplicht die hem verplicht alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aan te brengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Bijgevolg kan niet worden aanvaard dat verzoeker zijn vervolgingsrelaas in Litouwen niet zou hebben verteld, zogenaamd omdat er niet naar werd gevraagd, aangezien dit klemmt met de op hem rustende medewerkingsplicht. Het feit dat zijn asielrelaas complex is, ontslaat hem evenmin van deze plicht. Verzoeker levert geen concreet bewijs voor zijn beweringen aangaande het gebrek aan confidentialiteit van de Litouwse overheid. De Raad wijst er net als de verwerende partij in haar nota met opmerkingen op dat er geen reden is om te betwijfelen dat Litouwen de internationale en Europese verplichtingen met betrekking tot de behandeling van asielaanvragen respecteert. Verzoeker is niet bij machte zijn weinig geloofwaardige aantijgingen aan het adres van de Litouwse overheid concreet te maken, waardoor ze niet als rechtvaardiging kunnen dienen voor zijn gebrek aan medewerking bij zijn asielaanvraag in Litouwen.

3.6. Ook de stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt, zijn niet bij machte een nood aan bescherming aannemelijk te maken. De verklaring van A.I. die verzoeker als bijlage 2 toevoegt, heeft geen bewijswaarde aangezien het een loutere fotokopie betreft (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien is het document in het Russisch opgesteld en werd het niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals bedoeld in artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) waardoor de Raad niet verplicht is dit stuk in overweging te nemen. De Raad merkt bijkomend op dat het document, dat volgens verzoeker dateert van 16 augustus 2010 een gesolliciteerd karakter vertoont en niet als een objectief stavingsstuk kan worden beschouwd. Ook voor de stukken die verzoeker als bijlage 3 en 4 bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd geldt het gebrek aan een voor eensluidend verklaarde vertaling. Verzoeker maakt daarenboven evenmin aannemelijk dat deze stukken op zijn situatie betrekking hebben. Verzoekers stelling dat het algemeen geweten is dat een aantal individuen uit een opvangcentrum in Litouwen de dood hebben gevonden, wordt niet met concrete gegevens gestaafd en kan in elk geval niet als vergelijkingsbasis worden gehanteerd aangezien verzoeker zelf heeft verklaard in Litouwen reeds sedert 2007 het asielcentrum verlaten te hebben (2de AA, stuk 6, gehoorverslag CGVS 10/05/2010, p. 7).

3.7. Het feit dat verzoeker in Litouwen weldra in aanmerking kwam voor een permanent verblijf en zijn vrouw een risico-zwangerschap doormaakte waardoor een vertrek uit Litouwen moeilijk was, toont niet aan dat verzoeker gegronde redenen had om de bescherming die in dit land werd geboden op te geven.

3.8. Met betrekking tot de lijst van de KGB die verzoeker zou hebben neergelegd bij zijn eerste asielaanvraag, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat uit dit document geenszins kan worden afgeleid dat het afkomstig is van een officiële instantie wegens het ontbreken van een hoofding of een embleem. In het document wordt evenmin een auteur, handtekening of datum vermeld (bestreden beslissing, p. 3-4). Verzoeker betwist noch weerlegt deze vaststellingen, die nochtans de geloofwaardigheid van het stuk ernstig op de helling zetten.

3.9. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij zo volledig en gedetailleerd mogelijk en reeds van bij het eerste interview alle elementen van zijn asielrelaas aanbrengt, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Bij zijn eerste asielaanvraag had verzoeker verklaard dat hij Litouwen had verlaten omdat hij

er niet langer veilig was. Hij verklaarde geen concrete feiten te hebben, maar voort te gaan op zijn intuïtie (1^e AA, stuk 5, Verklaring 27/03/2009, Andere nuttige informatie). Slechts ter gelegenheid van zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van zijn tweede asielaanvraag maakte verzoeker melding van telefoongesprekken vanuit Tsjetsjenië die hem waarschuwden voor gevaar in Litouwen, wat voor hem de aanleiding was om te vertrekken (2de AA, stuk 6, gehoorverslag CGVS 10/05/2010, p. 10-11). Het feit dat er eerder geen vragen over werden gesteld, ontslaat verzoeker niet van zijn verantwoordelijkheid om dergelijk gegeven onmiddellijk te melden. Verzoekers uitleg over het feit dat het eerste gehoor bij zijn eerste asielaanvraag bondig diende te zijn, kan geen verschoning vormen om de directe aanleiding om uit Litouwen te vertrekken onvermeld te laten. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker uitdrukkelijk heeft ontkend in Litouwen concrete problemen te hebben gekend (2de AA, stuk 6, gehoorverslag CGVS 10/05/2010, p. 12).

3.10. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in geval van problemen geen beroep kon doen op de in Litouwen aanwezige beschermingsmogelijkheden. Verzoeker ontkent een beroep te hebben gedaan op de Litouwse overheid omdat hij het zinloos achtte (2de AA, stuk 6, gehoorverslag CGVS 10/05/2010, p. 12). Zijn ongestaafde betoog over de samenwerking tussen de Litouwse en Russische veiligheidsdiensten en zijn kritiek op de overwegingen uit de bestreden beslissing dat dit weinig aannemelijk is omwille van het lidmaatschap van Litouwen bij de NAVO en de EU, waarbij verzoeker een onderscheid maakt tussen het economisch- en het veiligheidsbeleid, tonen niet in concreto aan dat verzoeker in Litouwen werkelijk zou worden bedreigd door de Russische veiligheidsdiensten.

3.11. Met betrekking tot de terugreis van zijn echtgenote naar Tsjetsjenië tracht verzoeker te argumenteren dat het paspoort op basis waarvan deze reis geschiedde niet via de Russische officiële instanties, maar via corruptie werd verkregen. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt nochtans dat het op 24 oktober 2007 werd uitgereikt door de UFMS, de Russische Federale Migratiedienst (dossier echtgenote, stuk 12, Landeninformatie, Antwoord Litouwen over beschermingsstatus betrokkene, kopie internationaal paspoort). Verzoekster stelde enkel dat ze dit paspoort in 2009 verloren was, maar maakte geen melding van het feit dat dit document niet officieel zou zijn (dossier echtgenote, stuk 9, Verklaring, punt 21). Wat verzoekers blote betoog betreft over het risico dat zijn echtgenote liep bij haar terugkeer naar Tsjetsjenië, merkt de Raad op dat hieruit niet kan worden afgeleid dat zij een gegronde vrees voor vervolging koesterde of een reëel risico liep op het lijden van ernstige schade.

3.12. Waar verzoeker stelt dat de beslissing niet specifiek is gemotiveerd met betrekking tot de subsidiaire bescherming en dat uit zijn relaas blijkt dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade, wijst de Raad erop dat het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Uit het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas en hij bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk heeft gemaakt, vloeit voort dat hij zich niet op ditzelfde asielrelaas kan baseren om aan te tonen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker zich baseert op de bepalingen van de Kwalificatierichtlijn, merkt de Raad op dat de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd omdat de omzettingstermijn van deze richtlijn verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. In weerswil van verzoekers beweringen op dit punt, blijkt uit de informatie die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het administratief dossier werd toegevoegd dat Tsjetsjenië zeker niet vrij is van problemen, maar dat de situatie niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet (2de AA, stuk 15, Landeninformatie, SRB Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, 15/03/2010, p. 11).

3.13. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen en verzoekers kritiek is niet bij machte deze te doen wankelen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een

reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

3.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. GEES ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. GEES

F. TAMBORIJN